

Fremsat den 3. oktober 2012 af justitsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om behandling af personoplysninger, lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende, lov om hittegods og lov om skyldneres ret til at frigøre sig ved deponering

(Overførsel af personoplysninger til tredjelande, afskaffelse af Ministerialtidende, bagatelgrænse for politiets behandling af hittegods m.v.)

§ 1

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 422 af 10. maj 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 27 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Overførsel af oplysninger til tredjelande kan ske uden tilladelse efter stk. 4, 1. pkt., på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med standardkontraktbestemmelser, som er godkendt af Europa-Kommissionen.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

2. I § 27, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1, 3 og 4« til: »stk. 1 og 3-5«.

3. I § 58 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan i særlige tilfælde forbyde eller suspendere overførsel af personoplysninger, som er omfattet af § 27, stk. 5.«

4. I § 63, stk. 2, ændres »1.000 kr.« til: »2.000 kr.«.

§ 2

I lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende, jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 24. juni 2008, foretages følgende ændringer:

1. I lovens *titel* udgår »og en Ministerialtidende«.

2. I § 1 udgår »og en Ministerialtidende«.

3. §§ 5 og 6 ophæves.

4. I § 7 udgår », herunder om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende«.

§ 3

I lov om hittegods, jf. lovbekendtgørelse nr. 733 af 9. juli 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 2, udgår »værdiløst eller«.

2. § 6, stk. 2-4, ophæves.

3. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Lovens §§ 2-7 finder ikke anvendelse på hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om hittegods omfattet af stk. 1.«

§ 4

I lov nr. 29 af 16. februar 1932 om skyldneres ret til at frigøre sig ved deponering foretages følgende ændringer:

1. I § 1, 1. pkt., udgår »i Nationalbanken eller andet godkendt forvaringssted, jf. § 6,«

2. § 6 affattes således:

»§ 6. Deponering efter denne lov kan gyldigt finde sted i Nationalbanken eller i et pengeinstitut med tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed efter lov om finansiel virksomhed, hvis det pågældende pengeinstitut fungerer som deponeringssted.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 4, finder anvendelse for anmeldelser og ansøgninger om tilladelser, der er kommet frem til Datatilsynet den 1. januar 2013 eller senere.

§ 6

Lovens § 1 gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller

delvist i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Lovens § 1 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
2. *Persondataloven*
 - 2.1. *Tilladelse til overførsel af oplysninger til tredjelande*
 - 2.1.1. *Gældende ret*
 - 2.1.2. *Justitsministeriets overvejelser*
 - 2.2. *Forhøjelse af gebyret efter persondatalovens § 63, stk. 2*
 - 2.2.1. *Gældende ret*
 - 2.2.2. *Justitsministeriets overvejelser*
3. *Afskaffelse af Ministerialtidende*
 - 3.1. *Gældende ret*
 - 3.2. *Justitsministeriets overvejelser*
4. *Bagatelgrænse for politiets behandling af hittegods*
 - 4.1. *Gældende ret*
 - 4.2. *Justitsministeriets overvejelser*
5. *Godkendelse som gyldigt forvaringssted i henhold til deponeringsloven*
 - 5.1. *Gældende ret*
 - 5.1.1. *Deponeringsloven*
 - 5.1.2. *Tilladelse efter lov om finansiel virksomhed*
 - 5.1.3. *Retsvirkninger i tilfælde af forvaringsstedets konkurs*
 - 5.2. *Justitsministeriets overvejelser*
6. *Økonomiske konsekvenser for det offentlige*
7. *Administrative konsekvenser for det offentlige*
8. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
9. *Administrative konsekvenser for borgerne*
10. *Miljømæssige konsekvenser*
11. *Forholdet til EU-retten*
12. *Hørte myndigheder m.v.*
13. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Formålet med dette lovforslag er navnlig at gennemføre visse af de lovændringer, som er nødvendige med henblik på at udmønte en række effektiviserings- og prioriteringsinitiativer på Justitsministeriets område som led i udmøntning af initiativet Effektiv administration, jf. finanslovsaftalen for 2012.

Det foreslås at ændre persondataloven, således at visse overførsler af oplysninger til tredjelande ikke kræver tilladelse fra Datatilsynet. Det foreslås således at indsætte en ny bestemmelse i persondataloven, hvorefter oplysninger kan overføres til tredjelande, der ikke generelt sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, hvis overførslen sker på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser. Der henvises til pkt. 2.1 nedenfor.

Endvidere foreslås det, at Ministerialtidende afskaffes. Der henvises til pkt. 3 nedenfor.

Der foreslås indført en bagatelgrænse for politiets behandling af hittegods. Således foreslås det, at politiet vil være undtaget fra hittegodslovens krav om opbevaring, bekendtgørelse af fundet, udfindelse af ejer, betaling af findeløn, bortsalg på auktion m.v., hvis det indleverede hittegods har en anslået værdi på under 500 kr. Der henvises til pkt. 4 nedenfor.

Desuden foreslås der en ændring af deponeringsloven, som vil betyde, at den eksisterende ordning, hvorefter pengeinstitutter – på nær Nationalbanken – skal godkendes af justitsministeren, før de kan fungere som gyldige forvaringssteder i henhold til deponeringsloven, ophæves. Med den foreslåede ændring vil alle pengeinstitutter i kraft af deres tilladelse efter lov om finansiel virksomhed til at drive pengeinstitu-

tvirksomhed kunne fungere som deponeringssted i henhold til deponeringsloven. Der henvises til pkt. 5 nedenfor.

Endelig foreslås det – udover initiativerne vedrørende Effektiv administration – at forhøje betalingen efter persondatalovens § 63, stk. 2, for private dataansvarliges og databehandlers anmeldelser til og ansøgninger om tilladelser fra Datatilsynet fra 1.000 kr. til 2.000 kr. Der henvises til pkt. 2.2 nedenfor.

2. Persondataloven

2.1. Tilladelse til overførsel af oplysninger til tredjelande

2.1.1. Gældende ret

Persondatalovens kapitel 7 (§ 27) regulerer overførsel af oplysninger til tredjelande.

Et tredjeland er defineret som en stat, som ikke indgår i Det Europæiske Fællesskab, og som ikke har gennemført aftaler, der er indgået med Det Europæiske Fællesskab, og som indeholder regler svarende til direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet), jf. persondatalovens § 3, nr. 9.

Hovedreglen er, at der kun må overføres oplysninger til et tredjeland, såfremt dette land sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, jf. persondatalovens § 27, stk. 1. Vurderingen af, om beskyttelsesniveauet i et tredjeland er tilstrækkeligt, sker på grundlag af samtlige de forhold, der har indflydelse på en overførsel, herunder navnlig oplysningernes art, behandlingens formål og varighed, oprindelseslandet og det endelige bestemmelsesland, samt de retsregler, regler for god forretningsskik og sikkerhedsforanstaltninger, som gælder i tredjelandet, jf. § 27, stk. 2.

Der kan dog overføres oplysninger til et tredjeland, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, hvis betingelserne i persondatalovens § 27, stk. 3, nr. 1-8, er opfyldt.

Herudover kan tilsynsmyndigheden (det vil i praksis sige Datatilsynet) give tilladelse til, at der overføres oplysninger til tredjelande, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, såfremt den dataansvarlige yder tilstrækkelige garantier for beskyttelse af de registreredes rettigheder. Der kan fastsættes nærmere vilkår for overførslen. Tilsynsmyndigheden underretter Europa-Kommissionen (herefter Kommissionen) og de øvrige medlemsstater om tilladelser meddelt i henhold til denne bestemmelse, jf. persondatalovens § 27, stk. 4.

Det følger af persondatalovens § 27, stk. 4, at Datatilsynet kan give tilladelse til, at der sker overførsel af oplysninger, selv om betingelserne i stk. 1 eller 3 ikke er opfyldt. Den dataansvarlige skal i så fald yde de fornødne garantier for beskyttelsen af privatlivets fred, personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder samt for udøvelsen af de dertil

knyttede rettigheder. Sådanne garantier kan navnlig fremgå af passende kontraktbestemmelser, som medfører, at det beskyttelsesniveau, som loven tilsigter at sikre, ikke forringes væsentligt.

Bestemmelsen i persondatalovens § 27, stk. 4, bygger på databeskyttelsesdirektivets artikel 26, stk. 2-4. Efter databeskyttelsesdirektivets artikel 26, stk. 4, kan Kommissionen efter proceduren i direktivets artikel 31, stk. 2, fastslå, at visse standardkontraktbestemmelser frembyder tilstrækkelige garantier. Disse standardkontraktbestemmelser findes dels i Kommissionens beslutning 2001/497/EF af 15. juni 2001 om standardbestemmelser for overførsel af personoplysninger til tredjelande i henhold til direktiv 95/46/EF, som finder anvendelse på registeransvarlige, dels som bilag til Kommissionens afgørelse af 5. februar 2010 om standardkontraktbestemmelser for videregivelse af personoplysninger til registerførere etableret i tredjelande i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF.

Kontraktbestemmelser, som udarbejdes på baggrund af Kommissionens standarder, opfylder kravet i persondatalovens § 27, stk. 4, om de fornødne garantier.

Bestemmelsen i persondatalovens § 27, stk. 4, omfatter anvendelse af såvel Kommissionens standardkontraktbestemmelser som andre kontraktbestemmelser, der er udarbejdet af den dataansvarlige. I sager, hvor Kommissionens standardkontraktbestemmelser anvendes, beror Datatilsynets udstedelse af tilladelse udelukkende på en prøvelse af, om kontraktbestemmelserne svarer til de standardkontraktbestemmelser, som Kommissionen har vedtaget.

Det fremgår som nævnt endvidere af persondatalovens § 27, stk. 4, at vedkommende tilsynsmyndighed skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om tilladelser, som gives efter bestemmelsen. Denne forpligtelse bygger på direktivets artikel 26, stk. 3. Hvis der rejses berettiget tvivl om berettigelsen af en tilladelse, og Kommissionen i henhold til artikel 26, stk. 3, træffer afgørelse om, at der skal foretages passende foranstaltninger, skal sådanne afgørelser efterkommes. Datatilsynet må derfor i givet fald tilbagekalde tilladelsen, jf. persondatalovens § 58, stk. 2.

Reglerne i persondataloven finder i øvrigt anvendelse ved overførsel af oplysninger til tredjelande efter stk. 1, 3 og 4, jf. persondatalovens § 27, stk. 5.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Datatilsynet giver et stigende antal tilladelser efter persondatalovens § 27, stk. 4. I 2010 behandlede Datatilsynet 83 sager efter bestemmelsen. I 2009 modtog tilsynet 76 anmodninger og i 2008 var antallet 50. Langt hovedparten af disse sager vedrører anmodninger om overførsel af oplysninger til tredjelande, der sker på grundlag af Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i persondatalovens § 27, stk. 5, hvorefter oplysninger kan overføres til

tredjelande, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, såfremt overførslen sker på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse vil udtrykkeligt fravige tilladelseskravet i den gældende bestemmelse i § 27, stk. 4, hvorefter Datatilsynet kan give tilladelse til, at der overføres oplysninger til tredjelande, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, såfremt den dataansvarlige yder tilstrækkelige garantier for beskyttelse af de registreredes rettigheder. Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at Datatilsynets tilladelse ikke længere er påkrævet, når overførslen sker på grundlag af Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Det er en forudsætning for, at den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, at de anvendte kontraktbestemmelser er i fuld overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

For at beskytte de registreredes rettigheder finder Justitsministeriet, at det bør fastsættes, at Datatilsynet i særlige tilfælde kan forbyde eller suspendere overførsel af oplysninger til tredjelande, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, selvom overførslen sker på grundlag af Kommissionens standardkontraktbestemmelser. En ny bestemmelse herom foreslås indsat i persondatalovens § 58, stk. 3.

Den foreslåede adgang til at forbyde eller suspendere overførsel af oplysninger skal ses i sammenhæng med artikel 4 i Kommissionens beslutning 2001/497/EF og artikel 4 i Kommissionens afgørelse af 5. februar 2010. Det følger således af disse bestemmelser, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal kunne gøre brug af deres beføjelser til at forbyde eller suspendere datastrømmen til tredjelande i visse nærmere angivne tilfælde, f.eks. når en kompetent myndighed har fastslået, at dataimportøren ikke har overholdt standardkontraktbestemmelserne.

Betingelsen om, at der skal foreligge særlige tilfælde, skal forstås i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1-3 (persondatalovens §§ 27 og 58), og bemærkningerne hertil.

2.2. Forhøjelse af gebyret efter persondatalovens § 63, stk. 2

2.2.1. Gældende ret

Persondatalovens § 63, stk. 2-5, indeholder regler om betaling af gebyr for anmeldelser og ansøgninger om tilladelser, som indgives af private dataansvarlige og databehandlere til Datatilsynet.

Persondatalovens § 63, stk. 2, fastsætter således, at der skal betales 1.000 kr. for indgivelse af følgende anmeldelser og ansøgninger om tilladelser:

- 1) Anmeldelse i henhold til § 48.

- 2) Tilladelse i henhold til § 50.
- 3) Anmeldelse i henhold til § 53.

Persondatalovens § 48 fastsætter den hovedregel, at behandling af oplysninger, som foretages for en privat dataansvarlig, skal anmeldes til Datatilsynet forinden iværksættelse af behandlingen. § 49 fastsætter en række undtagelser fra anmeldelsespligten, ligesom undtagelser fra anmeldelsespligten er fastsat i bekendtgørelse nr. 534 af 15. juni 2000 om undtagelse fra pligten til anmeldelse af visse behandlinger, som foretages for en privat dataansvarlig, som ændret ved bekendtgørelse nr. 202 af 22. marts 2001 og bekendtgørelse nr. 410 af 9. maj 2012.

Persondatalovens § 50, stk. 1, fastsætter, at Datatilsynets tilladelse skal indhentes forinden iværksættelse af visse behandlinger, der er omfattet af anmeldelsespligten i § 48. Det gælder, når

- 1) behandlingen omfatter oplysninger som nævnt i § 7, stk. 1, og § 8, stk. 4,
- 2) behandlingen af oplysningerne sker med henblik på at advare andre mod forretningsforbindelser med eller ansættelsesforhold til en registreret,
- 3) behandlingen sker med henblik på erhvervsmæssig videregivelse af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed,
- 4) behandlingen sker med henblik på erhvervsmæssig bistand ved stillingsbesættelse, eller
- 5) behandlingen udelukkende finder sted med henblik på at føre retsinformationssystemer.

Persondatalovens § 50, stk. 2, fastsætter, at ved overførsel af oplysninger som nævnt i § 50, stk. 1, til tredjelande i medfør af § 27, stk. 1, og stk. 3, nr. 2-4, skal Datatilsynets tilladelse indhentes til overførslen, uanset at behandlingen i øvrigt er undtaget fra anmeldelse i medfør af § 49, stk. 1.

Persondatalovens § 50, stk. 3, fastsætter, at justitsministeren kan fastsætte undtagelser fra tilladelseskravet i § 50, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 534 af 15. juni 2000 om undtagelse fra pligten til anmeldelse af visse behandlinger, som foretages for en privat dataansvarlig, som ændret ved bekendtgørelse nr. 202 af 22. marts 2001 og bekendtgørelse nr. 410 af 9. maj 2012.

Persondatalovens § 50, stk. 4, fastsætter, at justitsministeren kan fastsætte regler om, at der forinden iværksættelse af andre anmeldelsespligtige behandlinger end de i § 50, stk. 1 eller 2, nævnte skal indhentes tilladelse fra Datatilsynet. Denne bemyndigelsesbestemmelse er ikke udnyttet.

Persondatalovens § 53 fastsætter, at databehandlere, der er etableret i Danmark, og som udøver edb-servicevirksomhed, forinden påbegyndelsen af behandlingen skal foretage anmeldelse til Datatilsynet.

En anmeldelse som nævnt i § 63, stk. 2, nr. 1 og 3, anses først for indgivet, når betaling er sket. Datatilsynet kan bestemme, at en tilladelse som nævnt i § 63, stk. 2, nr. 2, ikke meddeles, før betaling er sket, jf. § 63, stk. 3.

Bestemmelserne i § 63, stk. 2, nr. 1 og 2, gælder ikke for behandlinger, der udelukkende finder sted i videnskabeligt eller statistisk øjemed, jf. § 63, stk. 4.

Såfremt en behandling både skal anmeldes efter § 48 og tillades efter § 50, betales kun ét gebyr, jf. § 63, stk. 5.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Betaling af gebyr for private anmeldelser og ansøgninger om tilladelser blev – med hjemmel i den dagældende lov om private registre m.v. – indført ved bekendtgørelse nr. 124 af 11. marts 1988 om gebyr for anmeldelser og tilladelser efter lov om private registre m.v. Gebyret blev i 1988 fastsat til 1.000 kr. og er ikke reguleret siden – heller ikke i forbindelse med persondatalovens vedtagelse i 2000.

I forbindelse med omkostningsreformen i 2006-07 analyserede Datatilsynet dækningsgraden på sagsområdet, som gebyret knytter sig til. Tilsynet nåede dengang frem til, at dækningsgraden er ca. 20 pct. Datatilsynet har oplyst, at dette skøn efter tilsynets opfattelse fortsat er gældende. Datatilsynet har i den forbindelse navnlig lagt vægt på tilsynets stikprøvevise opgaveregistrering gennemført i uge 49-50 i 2011.

Da gebyret, der hverken er blevet forhøjet eller pristalsreguleret siden gebyrets indførelse i 1988, således kun kan antages at dække ca. 20 pct. af Datatilsynets omkostninger i forbindelse med anmeldelsesordningen for private dataansvarlige, finder Justitsministeriet grundlag for at forhøje gebyret til 2.000 kr.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

3. Afskaffelse af Ministerialtidende

3.1. Gældende ret

Fra 1. januar 1871 er der ved regeringens foranstaltning blevet udgivet en Lovtidende og en Ministerialtidende, jf. § 1 i lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende (lovtidendeloven) (lovbekendtgørelse nr. 608 af 24. juni 2008).

I Lovtidende indføres såvel alle love som alle kongelige anordninger, jf. lovtidendelovens § 2, stk. 1.

For så vidt angår administrativt fastsatte forskrifter bygger lovtidendeloven på en sondring mellem regler, der er bindende for borgerne, og regler, der alene forpligter offentlige myndigheder (tjenestebefalinger). Den almindeligt anvendte terminologi for disse regeltyper er henholdsvis bekendtgørelser og cirkulærer.

I Lovtidende optages alle bekendtgørelser, jf. lovtidendelovens § 2, stk. 2.

I Ministerialtidende optages derimod administrative forskrifter, der alene forpligter offentlige myndigheder, og enkeltafgørelser, jf. lovens § 5. Efter denne bestemmelse opta-

ges ”i reglen” i Ministerialtidende de administrative, kongelige eller ministerielle befalinger af ”almindeligere karakter”, som udstedes til vedkommende øvrigheder og myndigheder. Det gælder, uden at loven derved afskærer myndighederne fra at anvende en anden meddelelsesmåde, jf. lovens § 5, 2. pkt.

De tjenestebefalinger, der er omfattet af lovtidendelovens § 5, kan være udstedt i henhold til en lov, en kgl. anordning eller en ministeriel bekendtgørelse eller med hjemmel i det almindelige over-/underordningsforhold og betegnes med nutidig sprogbrug oftest cirkulærer. Ved deres generelle karakter adskiller de sig fra de konkrete tjenesteforskrifter.

Der er ikke i lovtidendeloven givet regler for cirkulærers ikrafttræden, og kundgørelsen i Ministerialtidende er ikke nogen betingelse for ikrafttræden. Cirkulærer bliver bindende for den pågældende underordnede myndighed, når de er blevet meddelt denne, jf. betænkning nr. 740/1975 om Lovtidende og Ministerialtidende, side 24 f.

Skønnet over, hvornår en administrativ forskrift skal optages i Ministerialtidende, tilkommer alene den udstedende myndighed.

Efter lovtidendelovens § 5 optages i Ministerialtidende endvidere ”i reglen” de resolutioner og tilkendegivelser vedrørende enkelte tilfælde, der kunne have almindelig interesse. Der er ofte tale om konkrete tjenesteforskrifter, som tidligere er meddelt den pågældende underordnede myndighed, og som derfor optages til almindelig orientering for andre underordnede. Herudover optages afgørelser truffet angående enkelte borgeres forhold, hvis de kan have en mere almindelig interesse for forvaltningen.

Beslutningen om, hvilke afgørelser der skal optages i Ministerialtidende, træffes af den myndighed, som har truffet afgørelsen.

Ministerialtidende kan i øvrigt optage, efter vedkommende ministeriums nærmere bestemmelse, sådanne oplysninger og meddelelser, hvis offentliggørelse findes hensigtsmæssig, jf. lovtidendelovens § 6.

Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om lovtidendelovens gennemførelse, herunder om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende, jf. lovtidendelovens § 7.

Lovtidende og Ministerialtidende er elektroniske publikationer, der er tilgængelige på hjemmesiderne www.lovtidende.dk og www.ministerialtidende.dk.

3.2. Justitsministeriets overvejelser

Det foreslås at afskaffe Ministerialtidende, dvs. nedlægge hjemmesiden www.ministerialtidende.dk.

Begrundelsen for forslaget er, at en nedlæggelse af hjemmesiden www.ministerialtidende.dk efter Justitsministeriets (Civilstyrelsens) vurdering vil give en driftsbesparelse på mindst 250.000 kr. årligt.

Forslaget skal ses i lyset af, at der ikke er nogen retsvirkninger knyttet til offentliggørelse i Ministerialtidende, ligesom det er valgfrit for myndighederne, om de administrative forskrifter, enkeltafgørelser, oplysninger og meddelelser, der er omfattet af lovtidendelovens §§ 5 og 6, skal offentliggøres i Ministerialtidende.

Dertil kommer, at de administrative forskrifter, enkeltafgørelser, oplysninger og meddelelser, der efter lovtidendelo-

vens §§ 5 og 6 kan optages i Ministerialtidende, som udgangspunkt også offentliggøres på hjemmesiden www.retsinformation.dk, der i dag i praksis benyttes i langt videre omfang end www.ministerialtidende.dk.

Brugen af henholdsvis www.ministerialtidende.dk og www.retsinformation.dk i årene 2008-11 fremgår af nedenstående tabel:

	Gennemsnitligt antal brugere pr. dag	
	ministerialtidende.dk	retsinformation.dk
2011	139	17.753
2010	109	16.109
2009	153	13.941
2008	96	10.476

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at informationshensyn i forhold til borgerne m.v. varetages ved, at de administrative forskrifter, enkeltafgørelser, oplysninger og meddelelser, der efter lovtidendelovens §§ 5 og 6 kan optages i Ministerialtidende, i samme omfang som hidtil kan offentliggøres på www.retsinformation.dk.

Det foreslås derfor som nævnt at afskaffe Ministerialtidende.

Det foreslås endvidere at ændre bemyndigelsesbestemmelsen i lovtidendelovens § 7, således at justitsministeren ikke længere kan fastsætte bestemmelser om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende. For så vidt angår Lovtidende er den foreslåede ændring begrundet i, at der ikke i dag opkræves betaling for Lovtidende, og at der efter Justitsministeriets opfattelse ikke er udsigt til, at det – efter overgangen til elektronisk Lovtidende, som er offentligt tilgængelig – vil kunne blive aktuelt at opkræve betaling for Lovtidende. For så vidt angår Ministerialtidende er der tale om en konsekvensændring som følge af afskaffelsen af Ministerialtidende.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

4. Bagatelgrænse for politiets behandling af hittegods

4.1. Gældende ret

Hittegodsloven trådte i kraft den 1. juli 1952. Hitttegodslovens centrale bestemmelse er en pligt for borgerne til at aflevere hittegods til politiet, jf. § 1, stk. 1.

Ved lov nr. 100 af 17. februar 1998 blev der indsat en bestemmelse om, at hittegods, der er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesetablissemeter m.v., kan afleveres til den pågældende institution m.v., jf. hitttegodslovens § 1, stk. 2.

Loven indeholder endvidere en række bestemmelser om politiets behandling af hittegods, bekendtgørelse af fundet og udlevering af hittegods. Det fremgår bl.a. af hitttegodslovens

§ 2, stk. 2, at hvis ejeren af hittegodsset ikke kendes eller ikke afhenter det fundne, drager politiet omsorg for, at det opbevares på forsvarlig måde. Hvis ejeren ikke kendes, foranstalter politiet en bekendtgørelse om fundet optaget i et eller flere af de på stedet mest udbredte dagblade, medmindre dette på grund af det fundnes art eller værdi skønnes unyttigt, jf. § 2, stk. 3. Ifølge lovens § 3 har ejeren af hittegodsset krav på at få dette udleveret, når han melder sig og godtgør sin ret, inden det er bortsolgt, og når han betaler findeløn og de i anledning af fundet påløbne omkostninger.

Herudover fastsætter loven retningslinjer for politiets afhændelse af hittegods. Hitttegods, som ikke afhentes af ejeren inden 3 måneder regnet fra hittegodssets indlevering til politiet, skal som udgangspunkt sælges ved offentlig auktion, jf. hitttegodslovens § 4. Hitttegodsstykker og -knallerter kan dog bortsælges ved offentlig auktion, når der er forløbet 4 uger fra indleveringen til politiet.

Endelig fastsætter loven regler om findeløn, jf. hitttegodslovens § 6.

Hitttegodsloven suppleres af Justitsministeriets cirkulære nr. 76 af 24. juni 2003, der fastsætter nærmere retningslinjer for politiets behandling af hittegods. Der er i cirkulæret bl.a. fastsat retningslinjer for politiets registrering af hittegods. Cirkulæret er udstedt i medfør af hitttegodslovens § 8.

4.2. Justitsministeriets overvejelser

Politiet anvender i dag betydelige ressourcer på håndtering af hittegods. Der registreres årligt ca. 112.000 stk. hittegods, hvoraf lidt under en tredjedel udleveres til ejeren.

Justitsministeriet finder fortsat, at der skal være en pligt for borgerne til at aflevere hittegods til politiet eller til en offentlig institution efter reglerne i hitttegodslovens § 1, stk. 1 og 2. Herved sikres bl.a., at politiet fortsat kan foretage en vurdering af, om der kan være tale om genstande af betydning for en straffesag, ligesom politiet formentlig er et af de

første steder, en borger vil henvende sig, hvis den pågældende har mistet nogle ejendele.

Justitsministeriet finder imidlertid, at det er hensigtsmæssigt og forsvarligt at indføre en "bagatelgrænse" på 500 kr., således at politiet ikke længere vil skulle foretage en række ressourcekrævende opgaver i forbindelse med indleveret hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr. Hvis det indleverede hittegods har en anslået værdi på under 500 kr., skal politiet efter forslaget være undtaget fra hittegodslovens krav om opbevaring, bekendtgørelse af fundet, udfindelse af ejer, betaling af findeløn, bortsalg på auktion m.v. i hittegodslovens §§ 2-7.

Der foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i hittegodsloven (§ 7 a, stk. 2), der giver justitsministeren hjemmel til administrativt at fastsætte regler om håndteringen af hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr.

Hvis lovforslaget vedtages, agter Justitsministeriet med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse at fastsætte nærmere regler om politiets opbevaring, udlevering, bortskaffelse m.v. af hittegods med en anslået værdi på under 500 kr.

Justitsministeriet agter bl.a. at udstede en bestemmelse om, at politiet kan opbevare indleveret hittegods med en anslået værdi på under 500 kr. i en "glemmekasse" eller lignende eller bortskaffe hittegodsset, hvis det ikke findes værd at opbevare, ligesom det også agtes fastsat, at politiet f.eks. kan udlevere genstandene til almenyttige eller velgørende formål eller sælge dem på auktion.

Justitsministeriet agter endvidere at fastsætte en bestemmelse om, at hvis ejeren af hittegodsset melder sig og godtgør sin ret, udleverer politiet hittegodsset til ejeren, hvis hittegodsset fortsat er i politiets besiddelse. Justitsministeriet agter i den forbindelse at fastsætte en bestemmelse om, at hvis genstandene sælges på auktion, har ejeren ikke krav på at få udbetalt salgssummen.

Det fremgår af § 2, stk. 1, i hittegodsloven, at hvis politiet er i stand til at fastslå, hvem hittegodsset tilhører, tilsiges ejeren til at afhente det. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan udlevere hittegodsset på anden måde. I cirkulæret om behandlingen af hittegods er det fastsat, at mindre effekter, punge, legitimationspapirer m.v. kan sendes til ejeren, når ejerforholdet er utvivlsomt.

Selv om hittegods efter forslaget ikke længere er omfattet af bestemmelsen i § 2, når der er tale om hittegods med en anslået værdi på under 500 kr., forudsættes det dog, at politiet f.eks. i forbindelse med personlige papirer, herunder sundhedskort, betalingskort, pas m.v., returnerer de pågældende genstande til ejeren eller til udstederen. Det samme gør sig gældende, hvis der f.eks. er påført navn og adresse på den indleverede genstand, således at politiet umiddelbart kan se, hvem den pågældende genstand tilhører.

Efter den gældende bestemmelse i hittegodslovens § 6, stk. 2, fastsættes der i almindelighed kun findeløn, når hittegodssets anslåede værdi udgør mindst 200 kr. Beløbsgrænsen i stk. 2 reguleres hvert år efter reguleringsbestemmelsen i § 6, stk. 3, og justitsministeren bekendtgør reguleringer, når der sker ændringer af det i stk. 2 nævnte beløb, jf. § 6, stk. 3. Det i stk. 2 nævnte beløb er for tiden 250 kr., jf. bekendtgørelse nr. 1132 af 29. november 2005.

Bestemmelserne i § 6, stk. 2-4, blev indsat ved lov nr. 100 af 17. februar 1998, idet der var behov for at hæve den daværende grænse fastsat i cirkulæret på 2 kr. til 200 kr. samt fastsætte værdigrænsen i loven. Det blev anført i pkt. 4.6 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget (L 105, Folketingstidende 1997-98, tillæg A, side 2249), at der efter Justitsministeriets opfattelse skal være adgang til efter en konkret vurdering at udbetale findeløn, selv om hittegodssets anslåede værdi er mindre end 200 kr. Det fremgår, at dette bl.a. kan være tilfældet, når der er tale om sjældne genstande eller genstande med en særlig affektionsværdi.

Med den foreslåede ordning vil der ikke længere være mulighed for at udbetale findeløn til personer, der indleverer hittegods med en anslået værdi på under 500 kr. Bestemmelserne i hittegodslovens § 6, stk. 2-4, er derfor ikke længere relevante og foreslås ophævet.

Samlet set er det Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede model, hvorefter bestemmelserne i hittegodslovens §§ 2-7 ikke skal finde anvendelse på hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr., vil formindske politiets omkostninger ved behandlingen af hittegods med en lav værdi, samtidig med at man opretholder den service over for borgerne, at de kan forsøge at finde mistede genstande hos politiet. Endvidere bevarer politiet kontakten til disse genstande, som kan have betydning for opklaringen af straffesager.

Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

5. Godkendelse som gyldigt forvaringssted i henhold til deponeringsloven

5.1. Gældende ret

5.1.1. Deponeringsloven

Det følger af deponeringslovens § 1, at en skyldner i tilfælde af fordringshavermora (dvs. hvor det skyldes kreditors forhold, at skyldner ikke kan frigøre sig ved betaling) med frigørende virkning kan deponere det skyldige beløb i Nationalbanken eller et andet godkendt forvaringssted.

Efter deponeringslovens § 6 kan "et andet godkendt forvaringssted" være et andet pengeinstitut eller en offentlig kasse, som af justitsministeren er godkendt som gyldige forvaringssteder.

Det fremgår ikke af selve loven eller bemærkningerne til lovforslaget, jf. Rigsdagstidende 1931-1932, Tillæg A, sp.

5129-5140, hvilke kriterier som Justitsministeriet ved afgørelsen om godkendelser som forvaringssted skal lægge vægt på, eller hvilke oplysninger der til brug for vurderingen heraf bør tilvejebringes.

Af bemærkningerne til deponeringslovens § 6, jf. Rigsdagstidende 1931-1932, Tillæg A, sp. 5138-5140, fremgår der følgende om baggrunden for bestemmelsen:

”Medens Nationalbanken som ovenfor bemærket hidtil har været det eneste autoriserede Deponeringssted, har man fundet det rettest at foreslaa, at ogsaa andre Pengeinstitutter eller offentlige Kasser (f. Eks. Amtstuerne) i eller uden for København skal kunne autoriseres som Deponeringssteder. Nationalbanken vedvarer ligesom tidligere uden Autorisation at være gyldigt Deponeringssted. For Ydelser, hvis Opfyldelsessted ligger i en af de fra Københavns fjerneste Egne af Landet, vil det f. Eks. være naturligt at autorisere lokale Pengeinstitutter i de paagældende Egne som Deponeringssteder. Autorisationen vil naturligvis kunne indskrænkes baade lokalt og sagligt, f. Eks. til Ydelser, der skal erlægges paa visse Steder, eller som er af en vis bestemt Art, ligesom der kan knyttes Betingelser dertil, f. Eks. Pligt til at svare en vis Rente af de deponerede Beløb.”

Af bemærkningerne fremgår således, at det overordnede hensyn bag bestemmelsen om, at også andre pengeinstitutter end Nationalbanken skulle kunne fungere som gyldige forvaringssteder, var et geografisk hensyn. Imidlertid fremgår det ikke af bemærkningerne, hvad Justitsministeriet skal lægge vægt på i forbindelse med ministeriets godkendelsespraksis.

Af det udkast til deponeringslov fra 1925, som det senere fremsatte og vedtagne forslag til deponeringslov har baggrund i, fremgår det af den tilsvarende bestemmelse, at der skal være tale om et ”pålideligt” pengeinstitut. Selvom begrebet ”pålideligt” ikke er medtaget i lovens endelige ordlyd, giver begrebet alligevel en hvis vejledning i forhold til den vurdering, der skal foretages i forbindelse med godkendelsen af et pengeinstitut som gyldigt forvaringssted.

I overensstemmelse hermed har Justitsministeriet i forbindelse med behandling af sager efter deponeringslovens § 6 haft den praksis at indhente en udtalelse fra Finanstilsynet, der er tilsynsmyndighed for pengeinstitutterne. Justitsministeriet har i sin behandling af sagerne lagt afgørende vægt på Finanstilsynets udtalelse.

Der er imidlertid i forbindelse med behandlingen af nogle konkrete sager blevet rejst spørgsmål om betydningen af reglerne om tavshedspligt i lov om finansiel virksomhed i forhold til Finanstilsynets mulighed for at afgive udtalelse i sådanne godkendelsessager, som vedrører oplysninger, der ikke er offentligt tilgængelige. Justitsministeriets vurdering vil i mangel af sådanne oplysninger skulle basere sig på offentligt tilgængelige oplysninger om det ansøgende pengeinstitut, herunder oplysninger om hvorvidt pengeinstituttet har tilladelse i henhold til lov om finansiel virksomhed.

Udover pengeinstitutter kan Justitsministeriet godkende offentlige kasser som gyldige forvaringssteder. Som det fremgår af de ovenfor omtalte bemærkninger til bestemmelsen, er der bl.a. hermed tænkt på de daværende amtstuer. Bestemmelsen i deponeringslovens § 6 ses imidlertid ikke i nyere tid at have været anvendt til at godkende en offentlig kasse som gyldigt forvaringssted. Justitsministeriet har endvidere ikke kendskab til, at der i dag eksisterer offentlige kasser, som er godkendt som gyldige forvaringssteder.

5.1.2 Tilladelse efter lov om finansiel virksomhed

Med lov om finansiel virksomhed er der fastsat udførlige regler vedrørende tilladelse, krav til drift, kapital m.v. samt regler om tilsyn med virksomheder, der driver pengeinstitutvirksomhed.

Det følger således af § 7 i lov om finansiel virksomhed, at udøvelsen af virksomhed, som består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt at yde lån for egen regning, kræver, at virksomheden har opnået tilladelse som pengeinstitut.

Det følger endvidere af § 14 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet giver tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, såfremt en række betingelser er opfyldt, herunder at pengeinstituttet tilsluttes Garantifonden for indskydere og investorer (herefter Garantifonden).

Når et pengeinstitut får tilladelse i henhold til lov om finansiel virksomhed, betyder det samtidig, at virksomheden bliver omfattet af lovens tilsynsordning, hvilket indebærer, at Finanstilsynet kan afkræve instituttet alle relevante oplysninger til brug for vurderingen af instituttets drift, solvens m.v.

5.1.3. Retsvirkninger i tilfælde af forvaringsstedets konkurs

Som anført under pkt. 5.1.2, er det en betingelse for at opnå tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, at pengeinstituttet tilsluttes Garantifonden for indskydere og investorer.

Med en tilslutning til Garantifonden sikres indskyderne i en række tilfælde deres indestående i tilfælde af instituttets rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

I forhold til deponerede midler, som er anbragt i et godkendt forvaringssted, følger det af § 9, stk. 2, nr. 12, i lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 133 af 22. februar 2011, at Garantifonden dækker det fulde beløb.

5.2. Justitsministeriets overvejelser

Med lovforslaget foreslås den særskilte godkendelsesordning af pengeinstitutter i deponeringsloven ophævet, således at et pengeinstitut fremover kan fungere som deponeringssted i kraft af instituttets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed i medfør af lov om finansiel virksomhed.

Som anført ovenfor er pengeinstitutter gennem lov om finansiel virksomhed underlagt en detaljeret regulering med udførlige krav til instituttets drift samt vidtrækkende muligheder for Finanstilsynet til at føre tilsyn og få indsigt i instituttets drift m.v.

Endvidere vil midler, der deponeres i henhold til deponeringsloven, som anført under pkt. 5.1.3 være dækket fuldt ud af Garantifonden i tilfælde af pengeinstituttets konkurs m.v.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der med den eksisterende tilladelsesordning samt tilsynsreglerne i lov om finansiel virksomhed sammenholdt med Garantifondsordningen den fornødne sikkerhed for, at de deponerede midler er forsvarligt anbragt, hvis de placeres i et pengeinstitut med tilladelse i medfør af lov om finansiel virksomhed. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at den gældende ordning, hvor pengeinstitutter skal godkendes særskilt for at fungere som gyldigt forvaringssted, er overflødig.

Med lovforslaget vil alle pengeinstitutter, der har tilladelse i henhold til lov om finansiel virksomhed, kunne fungere som gyldigt forvaringssted. Der skal imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse ikke bestå en pligt for samtlige pengeinstitutter med tilladelse efter lov om finansiel virksomhed til fremover at fungere som deponeringssted. Derfor præciseres det i den ændrede affattelse af lovens § 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, at deponering efter deponeringsloven gyldigt kan finde sted i pengeinstitutter med tilladelse efter lov om finansiel virksomhed, der fungerer som deponeringssted. Det vil som en konsekvens heraf være op til de enkelte institutter at vurdere, om de vil fungere som deponeringssted.

I forhold til de deponerede beløb vil et pengeinstitut, hvori der kan foretages deponering i henhold til deponeringsloven, være underlagt de regler, der gælder for deponering i henhold til deponeringsloven, samt reglerne i deponeringsbekendtgørelsen, der er fastsat med hjemmel i deponeringslovens § 8 (bekendtgørelse nr. 288 af 12. november 1932 om forvaring af ydelser, der er deponeret i henhold til lov nr. 29 af 16. februar 1932).

Som anført under pkt. 5.1.1 har Justitsministeriet ikke kendskab til, at der har været behandlet sager efter deponeringslovens § 6 om godkendelse af en offentlig kasse som gyldigt forvaringssted. Justitsministeriet finder på den baggrund, at der ikke er behov for at opretholde en adgang til, at der vil kunne ske deponering ved sådanne offentlige myndigheder. Bestemmelsen herom foreslås således ophævet.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

6. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at de elementer, der gennemføres med lovforslaget, vil bidrage med mindre udgifter på Justitsministeriets område, der samlet udgør ca. 5 mio. kr. årligt fra 2013 og frem. Indførelsen af en bagatelgrænse for politiets behandling af hittegods vil udgøre en stor andel af besparelsen.

7. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at have positive administrative konsekvenser for staten. Lovforslaget vil således indebære bortfald af opgaver eller forenkling af opgavevaretagelsen for en række institutioner på Justitsministeriets område, herunder Civilstyrelsen, Datatilsynet, Justitsministeriets departement og politiet.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes som følge af forhøjelsen af gebyret efter persondatalovens § 63, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Omvendt vurderes lovforslaget som følge af fravigelsen af kravet i persondatalovens § 27, stk. 4, om tilladelse til visse overførsler af oplysninger til tredjelande, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, at have begrænsede positive administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget vil derudover indebære en administrativ lettelse for pengeinstitutter, der ønsker at tilbyde at fungere som deponeringssted i henhold til deponeringsloven, idet pengeinstitutter ikke længere vil skulle ansøge justitsministeren om at blive godkendt som gyldigt forvaringssted.

9. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil indebære en administrativ lettelse for borgerne, idet der fremadrettet ikke vil være behov for at undersøge, om et pengeinstitut særskilt er godkendt som gyldigt forvaringssted i forbindelse med foretagelse af deponering.

Lovforslaget har i øvrigt ikke administrative konsekvenser for borgerne.

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

11. Forholdet til EU-retten

De foreslåede ændringer af persondataloven sker inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet).

Herudover indeholder lovforslaget ingen EU-retlige aspekter.

12. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Andelsboligforeningens Fællesrepræsentation ABF, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Autobranchens Handels- og Industrieforening, Bibliotekarforbundet, Borgerservice Danmark, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fælles

Udvalg, Danmarks Automobilforhandler Forening, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Cyklist Forbund, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Erhvervsfremme, Dansk Industri, Dansk Kredit Råd, Danske Advokater, Danske Cykelhandlere, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Danske Revisorer, Danske Ældreråd, Datatilsynet, De Danske Bilimportører, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, DJØF, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finans og Leasing, Finansrådet, Forbrugerklagenævnet, Forbrugerrådet, Forbrugerrådet, Foreningen af Børne- og Kulturchefer, Forenede Danske Motorejere, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Forsikring og Pension, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Færøernes Hjemmestyre, Grønlands Selvstyre, HK Landsklubben Danmarks Domsto-

le, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Landbrugsrådet, Landdistrikternes Fællesråd, Liberale Erhvervs Råd, LO, Offentligt Ansattes Organisationer, Politidirektørforeningen, Politiforbundet i Danmark, Procesbevillingsnævnet, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, samtlige byretter, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforening, Statsforvaltningen Hovedstaden, Statsforvaltningen Midtjylland, Statsforvaltningen Nordjylland, Statsforvaltningen Sjælland, Statsforvaltningen Syddanmark, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab og Sundhedskartellet.

13. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget indebærer en mindre udgift for staten på ca. 5,0 mio. kr.	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vil indebære bortfald af opgaver eller forenkling af opgavevaretagelsen for en række institutioner på Justitsministeriets område, herunder Civilstyrelsen, Datatilsynet, Justitsministeriets departement og politiet.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen af betydning	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget til ændring af deponeringsloven indebærer en vis administrativ lettelse for borgerne.	Ingen
Forholdet til EU-retten	De foreslåede ændringer af persondataloven sker inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet). Herudover indeholder lovforslaget ingen EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i persondatalovens § 27, stk. 5, hvorefter der kan overføres oplysninger til tredjelande, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesni-

veau, på grundlag af standardkontraktbestemmelser, som er godkendt af Kommissionen. Den foreslåede bestemmelse udgør en fravigelse af tilladelseskravet i den gældende bestemmelse i persondatalovens § 27, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at overførsel kan ske på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med de standardkontraktbestemmelser, som Kommissionen har godkendt i medfør af artikel 26, stk. 4, i direktiv 95/46/

EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet). De nugældende standardkontraktbestemmelser findes dels i Kommissionens beslutning 2001/497/EF af 15. juni 2001 om standardbestemmelser for overførsel af personoplysninger til tredjelande i henhold til direktiv 95/46/EF, som finder anvendelse på registeransvarlige, dels som bilag til Kommissionens afgørelse af 5. februar 2010 om standardkontraktbestemmelser for videregivelse af personoplysninger til registerførere etableret i tredjelande i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF.

Det er en forudsætning for, at overførsel kan ske i medfør af den foreslåede bestemmelse, at de anvendte kontraktbestemmelser er i fuld overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser. Hvis der foretages ændringer i forhold til Kommissionens standardkontraktbestemmelser, skal der indhentes tilladelse fra Datatilsynet efter stk. 4.

Overførsel af oplysninger til tredjelande kan ske uden tilladelse fra og med den 1. januar 2013, hvor loven efter § 5 træder i kraft, hvis overførslen sker på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser. Det gælder, uanset om kontrakten er indgået før eller efter 1. januar 2013. Det afgørende er således, om overførslen sker på grundlag af kontraktbestemmelser, der er i fuld overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i de almindelige bemærkninger, forslaget til § 1, nr. 3 (persondatalovens § 58), og bemærkningerne hertil.

Til nr. 2

Den foreslåede ændring, der er en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede nye bestemmelse i § 27, stk. 5, indebærer, at reglerne i persondataloven i øvrigt finder anvendelse ved overførsel af oplysninger til tredjelande på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.1 og 2.1.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i persondatalovens § 58, stk. 3, hvorefter Datatilsynet i særlige tilfælde kan forbyde eller suspendere overførsel af personoplysninger, som er omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i § 27, stk. 5. Bestemmelsen indebærer, at Datatilsynet kan forbyde eller suspendere overførsel af personoplysninger, selv om overførslen sker på grundlag af kontraktbestemmelser, der er i fuld overensstemmelse med Kommissionens standardkontraktbestemmelser.

Den foreslåede adgang til at forbyde eller suspendere overførsel af oplysninger skal ses i sammenhæng med artikel 4 i Kommissionens beslutning 2001/497/EF og artikel 4 i Kommissionens afgørelse af 5. februar 2010. Det følger således af disse bestemmelser, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal kunne gøre brug af deres beføjelser til at forbyde eller suspendere datastrømmen til tredjelande i visse nærmere angivne tilfælde, f.eks. når en kompetent myndighed har fastslået, at dataimportøren ikke har overholdt standardkontraktbestemmelserne.

Betingelsen i stk. 3 om, at der skal foreligge særlige tilfælde, skal forstås i overensstemmelse hermed.

Datatilsynet kan af egen drift indlede sag om forbud eller suspension af overførsel af oplysninger, der er omfattet af stk. 3. En sådan sag kan også opstå på baggrund af indsigelse fra en registreret eller Kommissionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i de almindelige bemærkninger, forslaget til § 1, nr. 1 (persondatalovens § 27), og bemærkningerne hertil.

Til nr. 4

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det gebyr, der skal betales efter persondatalovens § 63, stk. 2, forhøjes fra 1.000 kr. til 2.000 kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1-3

Det foreslås at afskaffe Ministerialtidende. Som følge heraf foreslås det at ophæve bestemmelserne om Ministerialtidende i lovtidendelovens §§ 5 og 6, ligesom henvisningerne til Ministerialtidende i lovens titel samt § 1 foreslås at udgå.

De foreslåede ændringer indebærer, at offentlige myndigheder ikke længere vil have mulighed for at få administrative forskrifter, enkeltafgørelser, oplysninger og meddelelser optaget i en Ministerialtidende.

Afskaffelsen af Ministerialtidende indebærer, at hjemmesiden www.ministerialtidende.dk nedlægges. Administrative forskrifter, enkeltafgørelser, oplysninger og meddelelser kan i samme omfang som hidtil offentliggøres på www.retsinformation.dk.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det foreslås at ændre bemyndigelsesbestemmelsen i lovtidendelovens § 7, således at justitsministeren ikke længere kan fastsætte regler om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende.

For så vidt angår Lovtidende indebærer den foreslåede ændring, at der ikke længere vil være hjemmel til at fastsætte regler om betaling for anvendelsen af www.lovtidende.dk, som allerede i dag er gratis at bruge.

For så vidt angår Ministerialtidende er der tale om en konsekvensændring som følge af afskaffelsen af Ministerialtidende, der gennemføres ved at nedlægge hjemmesiden www.ministerialtidende.dk.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

I den gældende bestemmelse i hittegodslovens § 4, stk. 2, fremgår det, at hittegods, der er værdiløst eller af så ringe værdi, at det ikke kan bære omkostningerne ved auktionssalg, kan destrueres eller udleveres til almennyttige eller velgørende formål, når der er forløbet 4 uger fra indleveringen.

Genstande, der er "værdiløse", må generelt set anses for at have en værdi på under 500 kr. og vil dermed være omfattet af forslaget om en bagatelgrænse på 500 kr., jf. lovforslagets § 3, nr. 3, nedenfor. Politiet vil således efter forslaget ikke være forpligtet til at iagttage kravene i hittegodslovens §§ 2-7. Justitsministeriet finder derfor, at hittegodslovens § 4, stk. 2, bør ændres, således at ordet "værdiløs" udgår.

Bestemmelsen bør i øvrigt efter Justitsministeriets opfattelse bevares, idet der muligvis kan være tilfælde, hvor hittegods – selv om det har en værdi på over 500 kr. – kan være af "så ringe værdi", at det ikke kan bære omkostningerne ved et auktionssalg.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende bestemmelse i hittegodslovens § 6, stk. 2, at der i almindelighed kun fastsættes findeløn, når hittegodssets anslåede værdi udgør mindst 200 kr. Beløbsgrænsen i stk. 2 reguleres hvert år efter reguleringsbestemmelsen i § 6, stk. 3, og justitsministeren bekendtgør reguleringer, når der sker ændringer af det i stk. 2 nævnte beløb, jf. § 6, stk. 3.

Den foreslåede ophævelse af hittegodslovens § 6, stk. 2-4, er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 3, idet forslaget bl.a. medfører, at der ikke udbetales findeløn for indleveret hittegods af en af politiet anslået værdi på under 500 kr. Der er på den baggrund ikke behov for bestemmelsen om, at der i almindelighed kun fastsættes findeløn, når hittegodssets værdi udgør mindst 200 kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Den foreslåede § 7 a, stk. 1, indebærer, at politiet for så vidt angår genstande med en af politiet anslået værdi på under 500 kr. er undtaget fra hittegodslovens §§ 2-7 om opbevaring, bekendtgørelse af fundet, udfindelse af ejer, udlevering af genstandene, betaling af eventuel findeløn og/eller bortsalg af disse på auktion.

Med den foreslåede bestemmelse er det op til politiet at vurdere, om den indleverede genstand har en anslået værdi på under 500 kr. Ved vurderingen af, om genstanden har en anslået værdi på under 500 kr., kan politiet bl.a. lægge vægt på det beløb, som man må antages at kunne få ind ved salg i f.eks. Den Blå Avis.

Hittegods vil fortsat skulle afleveres til politiet eller til offentlige institutioner m.v. efter reglerne i hittegodslovens § 1, stk. 1 og 2.

Politiet vil imidlertid ikke længere skulle foretage en række ressourcekrævende sagsbehandlingsskridt, når det indleverede hittegods har en anslået værdi på under 500 kr.

Ændringen medfører endvidere, at der ikke udbetales findeløn for indleveret hittegods af en af politiet anslået værdi på under 500 kr.

Den foreslåede § 7 a, stk. 2, indeholder en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om håndteringen af hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr. Justitsministeriet agter med hjemmel i bestemmelsen bl.a. at fastsætte bestemmelser om, at politiet kan opbevare det indleverede hittegods i en "glemme-kasse" eller lignende, ligesom politiet kan bortskaffe hittegodsset, hvis det ikke findes værd at opbevare. Hvis ejeren ikke melder sig, kan politiet vælge enten at destruere genstandene, udlevere dem til almennyttige eller velgørende formål eller sælge dem på auktion.

Det forudsættes, at politiet fortsat underretter udstederen, hvis der som hittegods indleveres pas, kørekort, nummerplader til motorkøretøjer, lotterisedler, sparekasse- eller bankbøger, kreditkort eller lignende, hvis det fundne ikke straks kan udleveres til ejeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås, at henvisningen i § 1, 1. pkt., til de institutter m.v., hvor deponering kan foretages med frigørende virkning, udgår af bestemmelsen, således at det fremover alene vil fremgå af lovens § 6, hvor deponering kan foretages. Der er tale om en ændring som led i den foreslåede ophævelse af det særskilte godkendelseskrav i deponeringsloven § 6, jf. lovforslagets § 4, nr. 2.

Til nr. 2

Den foreslåede bestemmelse indebærer en ophævelse af den eksisterende ordning, hvorefter pengeinstitutter – på nær Nationalbanken – særskilt skal godkendes af justitsministeren, for at kunne fungere som gyldige forvaringssteder i henhold til deponeringsloven.

Med ændringen vil det fremover være tilstrækkeligt for, at der i et pengeinstitut kan foretages deponering med frigørende virkning i henhold til deponeringsloven, at instituttet har tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed i medfør af lov om finansiel virksomhed.

Lovforslaget medfører ikke en pligt for alle pengeinstitutter med tilladelse efter lov om finansiel virksomhed til at fungere som deponeringssted. Det vil være op til de enkelte pengeinstitutter selv at vurdere, hvorvidt det er en ydelse, de ønsker at tilbyde.

Deponering vil som hidtil altid kunne ske i Nationalbanken.

Endvidere ophæves muligheden for, at offentlige kasser kan fungere som deponeringssted.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Det foreslås i *stk. 2*, at den foreslåede gebyrforhøjelse i lovens § 1, *stk. 4* (persondatalovens § 63, *stk. 2*), finder anvendelse for anmeldelser og ansøgninger om tilladelser, der er kommet frem til Datatilsynet den 1. januar 2013 eller senere. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der kun skal

betales 1.000 kr. i den situation, hvor en anmeldelse eller ansøgning om tilladelse kommer frem til Datatilsynet før den 1. januar 2013, men hvor betaling sker efter den 1. januar 2013.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse vedrører lovens territoriale gyldighed.

Den foreslåedes bestemmelse i § 6, *stk. 1, 1. pkt.*, fastsætter, at lovens § 1 (ændringerne i persondataloven) ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 1, 2. pkt.*, fastsætter, at lovens § 1 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Baggrunden herfor er, at Færøerne har vedtaget sin egen persondatalov, jf. lagtingslov nr. 73 af 8. maj 2001 om behandling af personoplysninger, som ændret ved lagtingslov nr. 24 af 17. maj 2004, som gælder for alle andre behandlinger af personoplysninger på Færøerne end dem, der foretages af rigsmyndighederne.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 1, 3. pkt.*, fastsætter, at lovens § 1 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. De gældende regler i persondataloven kan med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger, ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for hele Grønland og ikke blot for rigsmyndighederne. Den foreslåede bestemmelse sikrer således, at dette også vil være tilfældet for så vidt angår de foreslåede ændringer af persondataloven.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 422 af 10. maj 2011, foretages følgende ændringer:

§ 27. Udeladt

Stk. 2. Udeladt

Stk. 3. Udeladt

Stk. 4. Uden for de i stk. 3 nævnte tilfælde kan tilsynsmyndigheden give tilladelse til, at der overføres oplysninger til tredjelande, som ikke opfylder stk. 1, såfremt den dataansvarlige yder tilstrækkelige garantier for beskyttelse af de registreredes rettigheder. Der kan fastsættes nærmere vilkår for overførslen. Tilsynsmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om tilladelser meddelt i henhold til denne bestemmelse.

Stk. 5. Reglerne i denne lov finder i øvrigt anvendelse ved overførsel af oplysninger til tredjelande efter stk. 1, 3 og 4.

1. I § 27 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Overførsel af oplysninger til tredjelande kan ske uden tilladelse efter stk. 4, 1. pkt., på grundlag af kontrakter, der er i overensstemmelse med standardkontraktbestemmelser, som er godkendt af Europa-Kommissionen.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

2. I § 27, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1, 3 og 4« til: »stk. 1 og 3-5«.

§ 58. Udeladt

Stk. 2. Tilsynet kan til enhver tid tilbagekalde en afgørelse truffet i henhold til § 27, stk. 4, eller § 50, stk. 2, jf. § 27, stk. 1, eller stk. 3, nr. 2-4, såfremt Europa-Kommissionen træffer afgørelse om, at der ikke må ske overførsel af oplysninger til bestemte tredjelande, eller om, at der lovligt kan ske en sådan overførsel. Dette gælder dog kun, såfremt tilbagekaldelsen er nødvendig for at efterleve Kommissionens afgørelse.

3. I § 58 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan i særlige tilfælde forbyde eller suspendere overførsel af personoplysninger, som er omfattet af § 27, stk. 5.«

§ 63. Udeladt

Stk. 2. For indgivelse af følgende anmeldelser og ansøgninger om tilladelser i henhold til denne lov betales 1.000 kr.:

- 1) Anmeldelse i henhold til § 48.
- 2) Tilladelse i henhold til § 50.
- 3) Anmeldelse i henhold til § 53.

Stk. 3. Udeladt

Stk. 4. Udeladt

Stk. 5. Udeladt

4. I § 63, stk. 2, ændres »1.000 kr.« til: »2.000 kr.«.

§ 2

I lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende, jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 24. juni 2008, foretages følgende ændringer:

Lov om udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende

1. I lovens *titel* udgår »og en Ministerialtidende«.

§ 1. Fra 1. januar 1871 udgives ved regeringens foranstaltning en Lovtidende og en Ministerialtidende.

§ 5. I Ministerialtidende optages i reglen de administrative, kongelige eller ministerielle befalinger af almindeligere karakter, som udstedes til vedkommende øvrigheder og myndigheder, så og de resolutioner og tilkendegivelser vedkommende enkelte tilfælde, der kunne have almindelig interesse. Herved skal det dog ikke være forment de ministerier, som dertil måtte have særegen anledning, ganske eller til dels at benytte en meddelelsesmåde, der alene er beregnet på de dem underordnede.

§ 6. Ministerialtidende kan i øvrigt optage, efter vedkommende ministeriums nærmere bestemmelse, sådanne oplysninger og meddelelser, hvis offentliggørelse findes hensigtsmæssig.

§ 7. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om lovens gennemførelse, herunder om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende.

2. I § 1 udgår »og en Ministerialtidende«.

3. §§ 5 og 6 ophæves.

4. I § 7 udgår », herunder om betaling for Lovtidende og Ministerialtidende«.

§ 3

I lov om hittegods, jf. lovbekendtgørelse nr. 733 af 9. september 2009, foretages følgende ændringer:

§ 4. Udeladt

Stk. 2. Hittegods, der er værdiløst eller af så ringe værdi, at det ikke kan bære omkostningerne ved auktionssalg, kan destrueres eller udleveres til almennyttige eller velgørende formål, når der er forløbet 4 uger fra indleveringen til politiet.

§ 6. Udeladt

Stk. 2. Der fastsættes i almindelighed kun findeløn, når hittegodssets anslåede værdi udgør mindst 200 kr.

Stk. 3. Den i stk. 2 nævnte beløbsgrænse reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes nedad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 50. Reguleringen sker på grundlag af den på reguleringstidspunktet gældende beløbsgrænse før afrunding.

Stk. 4. Justitsministeriet bekendtgør reguleringer, når der som følge af bestemmelsen i stk. 3 sker ændringer i det i stk. 2 nævnte beløb.

§ 7. Hvis ejeren ikke afhenter det fundne inden udløbet af de i § 4, stk. 1, fastsatte frister eller dog inden det fundnes bortsalg efter fristens udløb, tilfalder der finderens en tredjedel af det ved salget indkomne beløb med fradrag af omkostningerne. Resten tilfalder statskassen.

1. I § 4, stk. 2, udgår »værdiløst eller«.

2. § 6, stk. 2-4, ophæves.

3. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Lovens §§ 2-7 finder ikke anvendelse på hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om hittegods omfattet af stk. 1.«

§ 4

I lov nr. 29 af 16. februar 1932 om skyldners ret til at frigøre sig ved deponering foretages følgende ændringer:

§ 1. Bliver en skyldner på grund af fordringshaverens forhold ude af stand til at opfylde sin forpligtelse til at erlægge en ydelse, bestående af penge eller værdipapirer, skal han være berettiget til for fordringshaverens regning at deponere ydelsen i Nationalbanken eller andet godkendt forvaringssted, jf. § 6, med den retsvirkning, at han anses, som om han havde opfyldt sin forpligtelse.

§ 6. Deponering efter denne lov kan gyldigt finde sted i Nationalbanken eller i et andet pengeinstitut eller en offentlig kasse, der er justitsministeren er godkendt som gyldige forvaringssteder.

1. I § 1, 1. pkt., udgår »i Nationalbanken eller andet godkendt forvaringssted, jf. § 6,«

2. § 6 affattes således:

»§ 6. Deponering efter denne lov kan gyldigt finde sted i Nationalbanken eller i et pengeinstitut med tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed efter lov om finansiel virksomhed, hvis det pågældende pengeinstitut fungerer som deponeringssted.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 4, finder anvendelse for anmeldelser og ansøgninger om tilladelser, der er kommet frem til Datatilsynet den 1. januar 2013 eller senere.

§ 6

Lovens § 1 gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Lovens § 1 kan ved kongekongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.